

MONET NEM AKAR MŰTÉTET

Doktor úr, maga szerint
nem övezi glória Párizs utcalámpáit,
amit én látok, torzkép,
kóros öregkori elváltozás következménye.
Tudja, egy életbe telt, míg elértem oda,
hogy angyalnak látom a gázlámpákat,
tompult, halványodott s végül eltűnt
minden éles kontúr,
melyet sajnál, hogy már nem érzékelek;
míg megtanultam, hogy a vonal,
amit szemhatárnak neveztem, nem létezik,
ég és víz, noha rég különváltak,
a lét egyező állapotai.
Ötvennégy évbe telt meglátnom,
hogy Rouen katedrális
napsugarak párhuzamos nyalábjaiból áll,
és most visszahozná ifjúkori hibáimat:
alul és fölül merev képzetét,
a tér hármas kiterjedésének látszatát,
lehagyná a lilaakácot
a hídról, melyet benőtt?
Mivel győzhetném meg?
Hogy éjszakánként a Parlament tömbje
a Temze könnyű álmává lényegül?
Nem akarok visszatérni egy olyan világba,
ahol a dolgok nem tudnak egymásról,
mintha a szigetek nem egy nagy földrész
levált gyermekei volnának.

26 A világ a fény özöne,
s a fény azzá lesz, amire vetül,
víz lesz belőle, vízililiomok
a víz tükrén, a víz fölött és alatt;
lila, mályvaszín, és sárga, és fehér,
meg égszínkéek öklömnyi lámpák,
melyek oly gyorsan továbbítják a napfényt,
hogy csak ecsetem hosszú,
ruganyos sörtéi képesek megragadni.
A fény fürgeségét megfesteni!
Tömör alakzataink, e magasba törők,
áhítják a levegőt,
csontjaink, bőrünk és ruhánk légtestét.
Doktor úr, ha látná,
hogyan öleli magához az ég a földet,
és mily határtalanul kitágul a szív,
hogy befogadja a világot,
a kéken párálló végtelent!

(Fordította: Szilágyi Mihály)

Lisel Mueller (1924–2020) német születésű, Pulitzer-, Carl Sandburg-, és Lamont-díjas amerikai költő.